

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סרן נחמיה כהן ז"ל

בן שושנה ושלוש

נולד בירושלים

בתאריך כ"ה בניסן תש"ג, 30/4/1943

התגורר בירושלים

התגייס בנובמבר 1961

שרת בחטיבת הצנחנים

נפל במלחמת ששת הימים, בעזה

בתאריך כ"ו באייר תשכ"ז, 5/6/1967

נקבר בהר הרצל

אזור: ב חלקה: 11 שורה: 1 קבר: 9

בן 24 בנפלו

בעל צל"ש הרמטכ"ל ועיטור המופת

קורות חיים

בן שלום ושושנה, שעלו לארץ מתורכיה בסוף מלחמת העולם הראשונה. נולד ביום כ"ה בניסן תש"ג (30.4.1943) בירושלים. שם סיים את לימודיו היסודיים בבית הספר "בית הכרם", ולאחר מכן למד בבית החינוך וסיים את לימודיו התיכוניים. בשעות הפנאי אהב להאזין למוסיקה מעל תקליטים וכך הפך לאספן של תקליטים. אהב קריאת ספרים - ובמיוחד ספרות צבאית והיסטורית צבאית. בנובמבר 1961 גויס לצה"ל והתנדב לסיירת מטכ"ל. ביחידה זו עבר את כל תקופת השירות הסדיר. לאחר מכן נשלח לקורס קצינים מטעם יחידתו, והוא סיים אותו באוגוסט 1963 בהצטיינות. אז חזר ליחידתו. בדרגת סרן ושירת בה עד פברואר 1967, כשעבר שוב לצנחנים כסגן מפקד פלוגה. השתתף באופן פעיל במלחמת ששת הימים בדרגה זו ועם נפילת מפקדו קיבל נחמיה את הפיקוד לידיה והוביל את אנשיו לקרב שנערך ליד חירבת זיתון באזור עזה, כשהוא נמצא בזחל הראשון שחדר לשטח ההוא למרות אש האויב שניתכה עליו - ובאותו קרב, ביום כ"ו באייר תשכ"ז (5.6.1967), נפל.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

הובא לקבורה בבית הקברות הצבאי לשעת חירום בבארי ולאחר זמן הועבר למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי שעל הר הרצל בירושלים. הוא זכה לחמישה ציונים לשבח ולכמה מכתבי הערכה על פעולותיו הבטחוניות. הרמטכ"ל התבטא פעם כי אין הוא מכיר קצין מעולה כל כך בעל הישגים מרשימים כל כך שתרים לבטחון המדינה כמוהו.

חבריו, מפקדיו ופקודיו הקימו לזכרו מועדון נוער בירושלים הנקרא "בית נחמיה". בין השאר הונצח שמו ב"ספר הצנחנים של מלחמת ששת הימים" ובספר "מלחמת ארבעת הימים של פיקוד הדרום".

1

ואז רבין שאל:

ה

וא נחשב לחייל הכי טוב של סירת מטכ"ל. קצינים בכירים אומרים שצה"ל חייב לו, במידה רבה, את הניצחון במלחמת ששת הימים, אף שנפל עוד ביומה הראשון. 31 שנה אחרי מותו, כל מי שהכיר אותו עדיין נזקק לסופרלטיזמים כשהוא מדבר עליו. הסיבות לצל"שים עוד שמורות בסוד וצה"ל אינו מאשר אפילו עיון בתיק האישי. אבל נחמיה כהן, שנפל בן 24 בקרב על כיבוש עזה, רחוק מלהיות דמות פלקטית. "הוא לא התאים לשום כרוז", אומר מפקדו בסיירת, דב תמרי. חברו לצוות, קובי מירון, זוכר ש"אם היית מעמיד עשרה אנשים בשורה, היית מסתכל על שמונה לפניו". כהן לא היה גיבור אופייני של תקופתו; לא גבה קומה או יפה תואר במיוחד, לא אשכנזי ולא בן קיבוץ. אביו היה נהג אוטובוס ואמו עקרת בית. אבל המשפחה הזאת שלחה לצה"ל מפקד טייסת מסוקים, מפקד פלוגה בשריון ואת

הקצין המעוטט ביותר בצה"ל – ארבעה צל"שים ועיטור מופת היו לנחמיה כהן במותו, כמו לאהוד ברק. שום דבר לא הלך לו בקלות, אומרים חבריו. מבית הספר התיכון כמעט שנזרק. לבחינות הבגרות ניגש בעצמו ולא הספיק להשלים. כשנשלח לקורס קצינים, פסלה אותו ועדת המיון שלוש פעמים. אבל כהן, שהתקבל לבסוף לקורס רק בהתערבות אלוף במטה הכללי, סיים אותו כחניך מצטיין. כשהועלה בדרגה, התייצב ראש אמ"ן להעניקה במטע בנות ליד הגבול, במסדר סהרורי עם שני משתתפים. נחמיה כהן הוא חלק מזיכרון שאיננו רוצים לנטוש, אומר דב תמרי, כי חברה זקוקה למיתוסים, וכשהיא מנפצת אותם, היא תחפש אחרים. "כשאני פותח עיתון, אני רואה מודלים רק מסוג אחד: דוגמנים ודוגמניות", מוסיף תמרי. "רוב המודלים של הזיכרון ההיסטורי שלנו

שלום, במקרה זה אני מייצג גם את שאר האחים הסוררים שלא הלכו בדרך בה צפיתם... בסך הכל אנחנו חיים על כסיס החינוך הטוב שנתת לנו, לעשות את הטוב בעינינו ולהיות בנים טובים להורים ולמולדת... התהלכו גאים, זקופי קומה ואל תתביישו להתגאות בבנים כאלה... אורי רים כל אותם נמושות הנמלטים מהארץ אשר כל מה שהיא מבקשת הוא מועט שבמועט. דבר לא יקרה לנו, כמו שלא קרה עד היום. שלכם תמיד, בנכם נחמיה". קשה לדיי מיין פטריוטיות בלא מעצורים, פאתוס כזה, היום. כשנסע אורי ללימודים בארה"ב, איים נחמיה לנתק אתו קשר אם לא יבטיח לשוב לארץ. "כולנו אהבנו מה שעשינו בצבא, אבל חשבנו שצריך גם להתחתן, ללמוד, להתבסס אחרי הצבא", אומר קובי מירון. "בשבילו, היחידה היתה כמעט משימת חיים. הוא ראה בשירות שם את תכלית הכל. במבט לאחור, הוא היה

הוא קיבל את מספר הצל"שים והעיטורים הרב ביותר בתולדות צה"ל, לצד אהוד ברק, חברו ליחידה. נחמיה כהן – לא גבה קומה, לא אשכנזי ולא בן קיבוץ – היה אחד הלוחמים הטובים ביותר בסיירת מטכ"ל. ביום הראשון למלחמת ששת הימים קיבלה ידידתו נאוה, לימים נאוה ברק, את הבשורה הקשה על נפילתו בקרב על עזה. "כשאני פותח היום עיתון", אומר מפקדו דב תמרי, "אני רואה מודלים לחיקוי רק מסוג אחד: דוגמנים ודוגמניות"

ע מ ו ס ה ר א ל

קצת נאיבי. אבל זה היה תום, לא טיפשות".

נחמיה כהן, בן הזקונים במשפחה של ארבעה ילדים, נולד ב-30 באפריל 1943 בבית החולים הרסה הר הצופים בירושלים. כשהיה כבן ארבע השתכנה משפחתו בבית בקרית משה, שאותו לא עזב עד מותו.

הוריו, שלום ושושנה, עלו לארץ בילדותם, בשנות ה-20. משפחתו של האב חיתה בכפר במזרח טורקיה. הסבא, אליעזר כהן, היה ראש הקהילה היהודית הקטנה במקום, ששפת הדיבור שלה היתה ארמית. הוא ראה עצמו ציוני וידע לא מעט על ארץ ישראל; לכפר הגיעו שליחים של התנועה הציונית. אבל המשפחה עלתה לארץ בגלל מלחמת העולם הראשונה. כשהחלו באזור קרבות, ננטש הכפר והם ברחו מורחה. אביו של נחמיה, שלום, היה או בן שמונה. כשנתיים שהו בבגדד, עד שהחליט אליעזר כהן לעלות לארץ ישראל. הוא אסף סביבו חבורה של אנשים והשיירה עלתה לארץ ברגל, דרך המדבר. במסע נספו שתי אחיותיו התאומות של שלום. על פי הסיפור המשפחתי, נשמתו השתיים מסינרה של האם בעת שהשיירה חצתה נהר וטבעו. כשהגיעו העולים לעיירה הדרונית מג'דל-שאמס, בגולן, אספו אותם חיילים צרפתים והסיעו אותם במשאיות לכיירות. משם המשיכו ברכבת לירוש"לים.

"הם חיו באיזה חור בעיר העתיקה, כנראה על סף רעב", אומר אורי כהן, "עד שיום אחד הסבא החליט שהוא יוצא משם. המשפחה נדרה בין כל מיני חצרות בשכונות מחוץ לחומות. מכל מקום גירשו אותם; הם הרי נראו כמו צוע"נים". בני המשפחה עסקו בכל עבודה אפשרית: סלילת כבישים, בניין, גננות. אליעזר כהן השתתף בהנחת אבן הפינה של האוניברסיטה בהר הצופים. הוא התקשה להתרגל לעבודה הפיסית הקשה. כעבור שנים אחדות מתו אליעזר ואחד מבניו באותו יום, ממכת שמש בעת העבודה בבניין.

משפחתה של האם, שושנה, עלתה מפרס. גם הם עברו מסע מפרך: מהעיר אורמיה שבפרס, דרך הודו ותעלת

שוככים בכתי הקברות הצבאיים. נחמיה כהן לא היה יחיד בדורו, אבל הוא באמת היה איש מופת. לא צריך יום עצי מאות, מספיק שאני נוסע באוטו ושיר ישן מוכיר לי אותו. ככל שאני מתבגר, אין יום שאני לא נזכר באנשים כמוהו, כמו יורי כהן, כמו רפי ברילב ונמרוד גאון, שנהרגו ב-73. אני תופש אותם כחלק מזיכרון אישי, היסטורי, סמלים שאני לא רוצה להגיד שאינני יכול בלעדיהם, אבל הם לא עוזבים אותי".

"ב" שחזרתי ליחידה אחרי קורס קצינים והקמתי צוות, נחמיה היה חייל בצוות הבוגר יותר", נזכר אהוד ברק, שהיה מבוגר מכהן בשנתיים. "הוא היה שתקן, אבל התבלט בפרפקציוניזם שלו. אני זוכר אותו מטפס רק בעזרת הידיים על חבל, במהירות רבה; עולה על מתח ביד אחת. נחמיה בקושי דיבר. אני זוכר שהיינו אומרים עליו שהוא כמו הילד מהבריחה – שאחרי שתיקה של עשר שנים מתלונן: 'החלב המוץ'. שואלים אותו: למה נזכרת פתאום לדבר? אז הוא עונה: 'עד עכשיו הכל היה בסדר'".

אורי כהן טוען שאחיו הצעיר בנה במתכוון תדמית שונה לגמרי מדמותו בבית. "החברה שלו היו אומרים: איזה בחור סגור, כמה הוא שקט. אני ראיתי בזה בולשיט. התדמית החדשה השתלבה בסוריות שנדרשה מהסיירת. אתי הוא היה מדבר בלי הפסקה, לפני מבצע ואחרי מבצע – כולל דברים שאסור לספר. זה היה הפורקן שלו. גם להר"ים זרק פתיית אינפורמציה, כדי שייבנו שהוא עושה משהו רציני".

הוריו לא התפעלו. "התפשיה שלהם היתה: אם אפשר – אל תלך לקרבי", מספר אורי כהן. "הם באו לסיום קורס הקצינים שלי, אבל כשראו את החברים מהשכונה משר"תים בשנלר, שאלו: בשביל מה לך להיות פייטר? האי"דיאל היה: עשה מה שטוב לך כפרט. הם דאגו איך הילדים יסתדרו בחיים. בשביל זה צריך ללמוד או לרכוש מקצוע. יחידה קרבית לא עזרה לכך".

ב-20 בנובמבר 1966 כתב נחמיה כהן: "אמא ואבא

צילום: יואב רוקאס
אחותו של נחמיה כהן (מימין) ואמו, ליד תמונתו. "הרבה זמן לא עיכלנו שהוא נהרג"

2

מה נחמיה אומר?

לעבוד והיה אוכל על השולחן, ההורים כבר הרגישו שהשתלבו כאן. היתה הכרה לאומית, תחושה שאתה בונה משהו. אני זוכר את אבא מצביע על עצים ששתל ברחוב החלוץ ומספר על אמא שלו שעבדה בסלילת כבישים."

הבית היה חילוני. האם היתה מודעות עדתית? אורי כהן אומר שלהורים היתה "תחושה מסוימת של בעייתיות עדתית" אבל לא רגשי נחיתות. אחותו, יהודית קסטל, זוכרת גם קיפוח, "אבל הדור של נחמיה כבר לא הרגיש

המשך

סואץ, עד נמל יפו. בדרך מתה אמה של שושנה. בירושלים גרו שתי המשפחות בשכנות. כך הכירה את שלום.

שלום כהן היה נהג אוטובוס בקואופרטיב "המקשר". כשנולד נחמיה היתה אחותו הבכורה, יהודית, בת 13; אליעזר (צ'יטה) היה בן תשע ואורי בן חמש. זה לא היה בית משכיל, אומר אורי כהן. כל אחד מההורים למד רק כמה כיתות בבית הספר העממי. "השנים הראשונות בארץ היו בשבילם טראומה. זה לא עזב אותם כל השנים: אסור לבזבז כסף על מה שאיננו חיוני. יציאה לטיול שנתי היתה מבחינתנו קריעת ים סוף, מאבק עם ההורים שהתחיל חודש מראש; על כדורגל או אר פניים לא היה מה לדבר. אבא עבר כמו חמור, עד 12 בלילה.

"מבחינה פוליטית, ההורים היו אנשי מפא"י. כל בוקר קיבלנו עיתון 'דבר'. מרגע שהם התחילו

צילום רטרודוקציה: יואב רוקאס

"מגיל צעיר מאוד נחמיה נדבק לשכבת הגיל שלי", מספר אורי כהן. "זה התבטא בעיקר בספורט, במשחקי כדור רגל. הוא היה קטן וחלש יחסית אלינו. אפילו בהשוואה לבני גילו לא היה חזק במיוחד, אבל נחמיה היה ספורטאי מצוין. לא ראינו בו את האח הקטן שנגרר אחרינו. בבית הספר היסודי הוא גם היה תלמיד מצוין, אבל בתיכון משהו השתבש".

בכיתה י' נשלח נחמיה, בעקבות אורי, ללמוד בתיכון "בית חינוך", בצדה השני של העיר. זו היתה "נפילה טור טאלית", אומר האח. "התעורה שלו היתה כולה ציונים שליליים; רק בהתעמלות קיבל 'מספיק'. הוא ברח משיעור רים - וההורים קיבלו מכתבים מהמנהל. בשבילם זה היה משבר נורא. הלימודים היו הרבה המרכזי ופתאום זה התפזר להם מול העיניים. בחופשות מהצבא הייתי מתרוצץ בבתי הספר, בניסיון להעביר אותו תיכון - אבל זה לא הלך. נחמיה לא היה טמבל, אלא ההיפך הגמור. היה כאן בעיקר קושי חברתי: הוא לא השתלב בכיתה וגם לא הלך לתנועת נוער. הוא היה בודד מאוד; היה לו רק חבר טוב אחד, ילד בשם אלקלעי. בתקופה הזאת כל הפרצוף של נחמיה התמלא חצ'קונים; זה לא תרם לביטחון העצמי שלו".

לקראת סוף כיתה י"ב החליט לעזוב את התיכון וללמוד לבחינות במתכונת אקסטרנית. "ראית שנמאס לו והוא החליט לקחת את עצמו בידים", אומר אחיו. הוא עבר כמה מהבחינות לפני שהתגייס, אבל לא השלים את תעורת הבגרות. באותה תקופה החל באימוני כושר לקראת הגיוס לצבא. "הוא בנה את עצמו לכך, גם נפשית - ההכנה הזאת לא היתה מקובלת אז", אומר אורי. "הוא

צ'יטה כהן: "בחזרה גיליתי פתאום שנחמיה במסוק שלי. שאלתי אותו: מה זה? והוא ענה: רבין אמר שאסור לנו לטוס יחד לפעולות, הוא לא אמר שום דבר על הדרך חזרה"

אורי כהן: "התפישתה של ההורים היתה: אם אפשר - אל תלך לקרבי"

העריץ את מאיר הרציון וכנראה אסף לא מעט מידע על היחידות הסודיות. ככל שהלימודים היו בשפל, גברה אצלו השאפתנות לעשות משהו מרשים בצבא. אחיו, צ'יטה, היה אז מוריד בבית הספר לטיסה של חיל האוויר, "הטייס השני בכל ירושלים". אורי היה מפקד פלוגה בש"ריון. קובי מירון, שהתגייס עם נחמיה לסיירת מטכ"ל, חושב ש"נחמיה הרגיש שהוא צריך ליישר קו עם האחים שלו. גם זה דחף אותו קדימה".

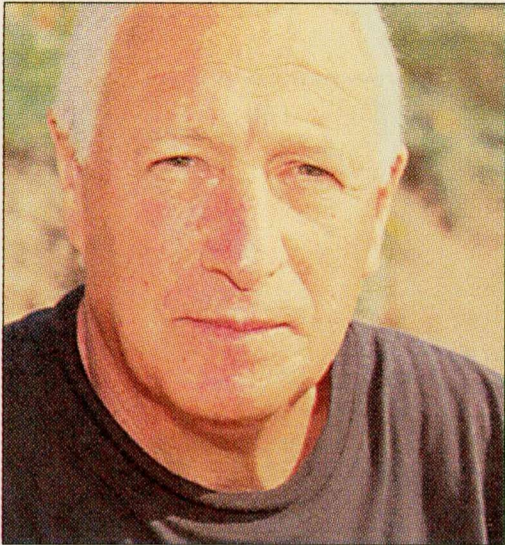
ההורים לא התלהבו מהבחירה בסיירת. יהודית קסטל אומרת ש"היו להם מספיק חששות סביב אליעזר" ואורי מוסיף ש"הם הרגישו שתרמו את חלקם למאבק; שאנחנו כבר לא חייבים. הם מעולם לא התרגלו לשירות של צ'יטה ושלי, וההליכה של נחמיה ליחידה מיוחדת לא היתה מבחינתם פיצוי על הקשיים בלימודים. אבל לא היתה להם מלה לגבי הצבא; עשינו מה שרצינו".

איך בכל זאת יצא מהבית הזה החייל המעוטר ביותר בצבא? "ההורים היו אנשים קטנים, שניהם ביחד מטר וארבעים", אומר אורי. "אנשים פשוטים מהיישוב שעסקו רק בר"ל"ת האמות שלהם. מצד שני, הם נתנו לנו דוגמה נוספת של לקחת אחריות, רצינות, מוסר עבודה גבוה, דבקות במטרה. ההקרה למען המדינה היתה חבויה אצלם; מי שהיתה לו עין חדה ראה את זה, אבל הם חששו שאצלנו זה יקבל תרגום 'לא טוב', יסיח את דעתנו מהמשימה העיקרית, מההתבססות".

בנובמבר '61 התגייס נחמיה כהן לסיירת מטכ"ל. את הטירונות עשה בצנחנים ומשם המשיך לסיירת. יורי כהן, שמת בנסיבות טראגיות לאחר מלחמת יום הכיפורים, פיקד על הצוות שלו; מתוך 15 חיילים, שישה סיימו מסלול. קובי מירון, שכמו נחמיה גדל בירושלים, זוכר "בחור לא מאוד מרשים, במבט ראשון. רק בהדרגה הבנו עם מי יש לנו עסק. אהוד (ברק) היה מבריק; דיבר יפה. נחמיה לא דיבר כליכך יפה, אבל דבק במשימה עד הסנטימטר האחרון".

כשהתגייסנו, מספר קובי מירון, הרציון היה הגיבור שלנו. "חשבנו שאנחנו הולכים להסתער עם סכין בין השיניים, כמו ה-101, ופתאום דרשו מאתנו משהו אחר לגמרי: פעולות מודיעיניות חשאיות, מורכבות".

3

צילום: יואב רוקאס
דב תמרי: "לא היה בצל"שים שום דבר מקרי".

אורי כהן התפעל מהסודיות ביחידה וגם מאישיותו של אברהם ארנון, מפקדה הראשון של הסיירת, "שהיתה לו מנהיגות מאוד מרשימה". אם רוצים להבין את נחמיה, אומר קובי מירון, צריך להבין את ארנון. "הוא השפיע מאוד על נחמיה ועל אהוד (ברק). לאברהם היתה אמונה לוחטת בקדושת המשימה, בזה שאסור לחפף. אתה רוצה לדעת מאיפה נחמיה צמח כמפקד? ארנון הוא השרש שלו. הוא נתן לו את גישת הראש הפתוח, את העידוד להגיע למסקנות לבד".

המפקד הבא של הסיירת, דב תמרי, התרשם שנחמיה "היה טוב מאוד כבר בתור חייל. היו לו קור רוח, התמדה, רצינות". כהן הצטיין במבצעים וזכה לצל"ש הראשון שלו עוד כשהיה רב"ט. אז הוחלט ביחידה לשלוח אותו לקורס קצינים. "שלחנו אותו למברקי קצונה", מספר אהוד ברק, "והוא נכשל. אמרנו: אה, לא יכול להיות. הוא נראה לנו החייל הכי טוב ביחידה. חשבנו: מה הבעיה? נשלח אותו עוד פעם. הוא הלך שוב - ושוב נכשל. בפעם השלישית חזר כועס והשלישות הודיעה לנו שהם לא רוצים לראות אותו יותר; הוא לא הסכים להשתתף במבחנים".

מתברר שקציני השלישות שאלו אותו כמה ח"כים יש בכנסת ומה המרחק בין תל אביב לירושלים. הוא אמר להם: חבר'ה, תעזבו אותי - והלך. הבנו שיש בעיה: הוא לא מדבר, לא מנסה לעשות רושם על אף אחד - זה פשוט לא מתאים להם לשטאנק. הועקנו את האלוף מאיר עמית. לא היתה ברירה. אמרנו לו: תראה, השלישות לא מעניינת ארנון. אנחנו מבטיחים לך שהוא לא יהיה קצין שלישות, אבל אנחנו צריכים אותו". עמית התערב, וכהן נשלח לקורס הקצינים. הוא סיים אותו כחניך מצטיין.

כשחזר ליחידה וקיבל לפיקודו צוות, התעוררו קשיים לא צפויים. ברק: "אני הייתי החונך שלו. היו שלבים שא"מרת לרוביק; שמע, יש כאן בעיה. זה מתקדם לאט מדי". תמרי: "הנושא שהוטל עליו לטפל בו היה מסובך מאוד. ברק ואני חזרנו מתרגיל של הצוות שלו מיואשים לגמרי. התרגיל לא הצליח. שאלנו את עצמנו: מה עושים? מאוחר מדי להביא משהו חדש; מסוכן מדי להמשיך עם נחמיה. קראנו לו לשיחה והסברנו לו מה לא בסדר בצורה מאוד חושפנית. הוא השקט, והקשיב ואז נתן לנו להבין שהוא מסוגל להתמודד. מאז, נחמיה נצמד לעניין כמו בוקסר שלא מרפה. השקיע מאמצים אדירים ואחרי חצי שנה יצא למבצע מפואר, שבו זכה לצל"ש".

גם היום רוב פעילותו של נחמיה כהן אפופה בחשאיות. מחלקת ביטחון-ישראל עדיין אינה מאפשרת עיון בתיקים הצבאיים. כל המרואיינים לכתבה נזהרו מאוד בדבריהם, ברגע שהשאלות עסקו במבצעי הסיירת. מה שנתון הוא תיאורים כלליים, נטולי זמן ומקום, כמו הפעם שבה זינק על מפקדו והפיל אותו כדי למנוע ממנו להיתקל בכוח אויב, או המבצע שאליו יצאו שישה חיילים, אך סיימו אותו רק שניים - כהן ותמרי - לאחר שכל היתר פרשו.

תמרי זוכר שבאותו יום נחמיה היה אמור לקבל דרגה, אבל לא השתתף בטקס כי הוועק למבצע. "חזרנו לפנות בוקר, מותשים ומלוכלכים. אהרן יריב, שהיה אז ראש אמ"ן, חיכה לנו במטע בננות ועשה מסדר, רק לשנינו. עמדנו דום, הצדענו ויריב העניק לנחמיה את הדרגה לפי כל דקדוקי הטקס. יריב היה מאוד סנטימנטלי בדברים האלה, בצד הרשמיות שרכש בצבא הבריטי. זה היה מחזה סוריאליסטי לגמרי, אבל נוגע ללב".

אחיו של נחמיה, צ'יטה כהן, שהשתתף ברבים ממבצעי הסיירת כטייס מסוקים, זוכר "מבצע שהסתבך. נחמיה היה מפקד הכוח ואנחנו ישבנו עם הרמטכ"ל, יצחק רבין, בחפ"ק. דיווחו לנו שיש בעיה ורבין שאל: מה נחמיה אומר? נחמיה, בקור רוח מדהים, אמר שהכל תחת שליטה והוא באמת הצליח להתגבר על התקלה ולחלץ את הכוח

נחמיה כהן עם אחיינו. השפיע על רבים

בשלוש מהשטח. אני חושב שרובן איבד שנה מחייו בשעה הזאת".

צ'יטה ונחמיה כהן זכו לעיטורי מופת באותו מבצע. "יד פתאום בטקס, רבין ראה אותנו ביחד ושאל את עוזר ויצמן: הם אחים? לא ידעתי. אני מבקש שהם לא יטושו ביחד לפעולות". במבצע הבא נשמרה הוראת הרמטכ"ל, "אבל בדרך חזרה, פתאום אני מגלה שנחמיה במסוק שלי. שאלתי אותו: מה זה צריך להיות? והוא ענה: רבין אמר שאסור לנו לטוס לפעולות, הוא לא אמר שום דבר על הדרך חזרה".

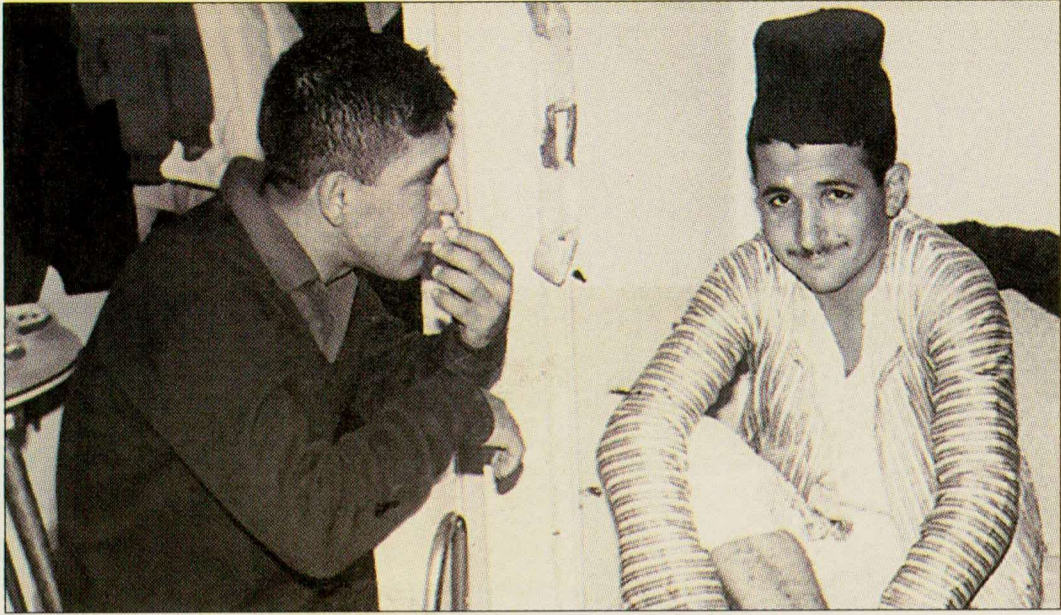
ע"טור המופת וארבעת הצל"שים שמורים אצל האחיות, יהודית קסטל. במזוודה ישנה טמון גם קלסר מסודר ובו מכתבי השבח מהרמטכ"ל, בצד אזהרה מהנהלת התיכון על היעדרות משיעורי גנ"ע. "רצוני להביע לך את הערכתי הרבה על יכולת הביצוע שגילית כמפקד חוליית הביצוע", כתב לו רביאלוף יצחק רבין בנובמבר 1964. "ביצועתם את המשימה בדיוקנות למופת, במהירות ובכשרון. כל אלה בזכות ההכנה המדורגת ועבודת צוות מצוינת. פעולתך זו תרמה תרומה חשובה ביותר להגברת ביטחון המדינה".

דב תמרי אומר כי "צל"ש, בדרך כלל, ניתן על פעולה מעל הנורמה הנדרשת. זה עניין שבאקראי: סיטואציה לא שגרתית במלחמה, שבה מישהו נהג ללא שום תוכנית מראש, מעבר לדרישות החובה. נחמיה כהן, כמו ברק, שייך לסוג אחר של מעשים מעבר לחובה. לא היה בצל"שים שלהם שום דבר מקרי. הם היו חלק מחבורה לא גדולה של אנשים שבצורה מתוכננת ומקצועית, תוך המון קשיים, עסקה ביצירת התשתית למלחמת ששת הימים. העבודה שלו התבטאה באופן מאוד ישיר בתוצאות המלחמה".

את הוריו של נחמיה לא ריצו גם הצל"שים. "הם ציפו שישתחרר מהצבא בסוף שנת הקבע ויילך ללמוד, כמו שאני עשיתי", מספר אורי כהן. "כשהחליט להמשיך בצבא, זו היתה פצצה בשבילם. פעם צ'יטה פגש את אהרן יריב, שהיה מלא שבחים לנחמיה. צ'יטה סיפר את זה בבית. נחמיה שמע וכנראה היתה לכך השפעה על ההחלטה להי"שאר. אחרי שנחמיה נהרג, אבא שלי האשים את צ'יטה, שבמצב של היסוס כאילו נתן לנחמיה רחיפה להמשיך".

"היתה לו מצוינות", מסביר אורי, "רצון לעשות כל דבר בצורה הכי טובה שאפשר. זה נולד אצלו בתהליך אי"נטואיטיווי, והוא שילב בכך את רוח היחידה, שכללה גם כל מיני 'רעשים' חיצוניים, כמו חאפלות וגניבת השלטים בכביש גהה, שמהם לדעתי לא התלהב". תמרי אומר שלנחמיה היתה "מנהיגות שקטה מאוד. אני לא זוכר אותו צועק. איש לא עשה את הרברים טוב ממנו. הוא התאים למבצעים משום שלא היה שלפן, פזיז או מאלתר. הוא לא הקרין ברק, אלא יסודיות, עבודה מסודרת, תכנון".

בעצם, אומר תמרי, נחמיה לא הספיק הרבה. "לא התח"תן, לא הקים משפחה. לא הגשים דברים שרצה בהם, אפילו משהו אלמנטרי מאוד: נחמיה נהרג בלי שראה מספיק סרטי קולנוע. הוא היה פריק של קולנוע, אבל לא הספיק לראות את כל הסרטים שרצה". דווקא המבצעים

אהוד ברק עם נחמיה כהן במסיבת פורים. "כאשר הגיעה הידיעה על מותו", אומרת נאוזה ברק (משמאל, עם בעלה), "היא היכתה אותנו בהלם"

המשך

החשאיים, סבור אורי כהן, אינם מבטאים בהכרח את מגוון הכישורים שלו. "לו ניתנה לו הזדמנות, היה יכול לבטא את יכולת החשיבה, ההתבוננות, הניתוח שהתחיל לפתח - מעבר למסגרת המצומצמת של השירות."

א

חרי יותר משלושים שנה, נשארו בזיכרון המשפחתי הרבה אנקדוטות. אורי כהן זוכר איך עבד עם אחיו הצעיר "ב-61", בתור פועלים שחורים, בצוות שעסק בניסויי אנרגיה באוניברסיטה העברית, ובך גוריון בא לראות. הוקן היה הרוס מהתפעלות. היה נדמה לו שכל תחזיותיו על הגניוס היהודי מתגשמות. יהודית קסטל שומרת את כל התקליטים של אחיה, יחד עם הפטיפון הישן. "הוא אהב מאוד מוסיקה קלאסית וגם את ג'אז באאז. נחמיה היה מאוד רגשן. אני לא אשכח איך הוא בכה בברית של הבן שלי". כשיצא לטיול ראשון בחו"ל, "חזר נרעש ואמר לי: את חייבת לנסוע גם. לא היה לנו מספיק כסף, אז הוא הלווה לנו כדי שניסע". אלה כהן, גיסתו, לקחה אותו להצגת התיאטרון הראשונה שראה, כשהיה בן 14, "והילד היה פשוט נפעם".

דב תמרי זוכר "איך היו לו טקסים מיוחדים אחרי מבצ"

נאוה ברק: "המפגש אתו מאוד הרשים אותי; מין פילוסוף קטן, מאוד רציני, שקרא הרבה ספרים. זמן קצר אחרי שנהרג קיבלתי גלויה שכתב לי ממש לפני שהחלה המלחמה. הוא כתב שמוכרח להיות טוב שמישהו בשמים מוכרח לשנות את הדברים לטובתנו"

אהוד ברק: "שלחנו אותו למבדקי קצונה, והוא נבשל. שלחנו אותו עוד פעם. הוא שוב נבשל. בפעם השלישית התברר שקציני השלישות שאלו אותו כמה ח"כים יש בכנסת ומה המרחק בין תל אביב לירושלים. הוא אמר להם: חבר'ה, תעזבו אותי - והלך"

עיס. הוא נהג לקחת, על חשבוננו, את כל הצוות שלו למס' פרה, ואחר כך לסרט בהצגה ראשונה ולמסעדה של ציון בכרם התימנים. הם היו שותים קוניאק 777, זה המקסימום שידעו לשתות. תמיד צירפו לשולחן איזה תמהוני מקומי, שאספו בדרך. את אהוד ברק הזמין לביתו, לביקור אצל הוריו. "זה היה מעין צעד של אמון מצדו", אומר ברק. "אני זוכר שזה היה אחד המקומות הראשונים שבהם התרחצתי באמבטיה, לא במקלחת כמו בקיבוץ".

בסיירת החלו לראות בנחמיה מועמד מתאים לפיקוד על היחידה בעתיד. תמרי החליט לשלוח אותו לתקופה

בצנחנים, כדי שיצבור ניסיון בפיקוד על מסגרות אחרות. נחמיה שובץ כסגן מפקד פלוגה בגדוד 202 של הטיבת הצנחנים. צבי בר היה מפקד הגדוד; יחיאל אמסלם, גם הוא יוצא הסיירת - מפקד הפלוגה; שנחמיה היה אמור לרשת את מקומו. "הם היו מאוד שונים זה מזה", אומר אהוד ברק. "אמסלם היה ענק, טיפוס מוחצן כזה. לנחמיה לקח זמן להתאקלם שם".

כעבור חודשים אחדים פרצה מלחמת ששת הימים. הגדוד של בר הוצב בחזית הדרומית. "נענו לעזה מדרום, מכיוון חאן-יונס", מספר בר. "זה היה ביום הראשון של המלחמה. אמסלם נהרג בדרג', עלידי, מצרור בצוואר. נתתי לנחמיה את הפיקוד על הפלוגה. הוא חיך ואמר לי: אני אסתרר". הפלוגה של נחמיה כהן קיבלה הוראה להש" תלט על גבעת עלי מונטאר, בכניסה לעזה, ונקלעה למארב של טנקים מצריים. נחמיה, שנסע בחול"ם קרמי, נפגע מצרור יריות בחזה ונהרג במקום.

מסוקים מהטייסת של צ'יטה כהן פינו את ההרוגים וה" פצועים. הטייס המוביל החליט לא לספר למפקדו על מות האח הצעיר, כדי לא לפגוע בתפקודו בהמשך המלחמה. כעבור ימים אחדים הובילה הטייסת של צ'יטה את גדוד 202 צפונה, לכיבוש רמת הגולן. "צ'יטה שאל אותי מה עם אחיו. אמרתי לו: הוא פצוע קשה, אבל עוזב, צריך עכשיו לגמור את הקרב", מספר בר.

אנשי קצין העיר באו לבית ההורים רק בתום המלחמה. "עד היום הצעקה של אבא מהרהרת לי באוזניים", אומרת יהודית קסטל. "תמיד הוא המתין לנחמיה ליד החלון. כשבאו להודיע, הוא צעק: יהודית, יותר אין לי מה לעמוד בחלון. הרבה זמן לא עיכלנו שהוא נהרג. הייתי בטוחה שהוא יחזור עם השבויים. פעם, כשניקית את הבית, עבר מישהו בחוץ בנעליים אדומות. לרגע היה נדמה לי שזה נחמיה".

שלום כהן כמעט לא דיבר עוד על בנו הצעיר. גם לאזי כרות לא הלך. ביוני '96, חודשים אחדים לפני מותו, ביקש לבוא לאזכרה, "אבל עלה רק עד לאנדרטה לחללי 'דקר'. הוא שאל אותנו: איפה הקבר? אמרנו שזה לא רחוק, אבל הוא החליט שמספיק לו ונשאר לשבת שם", מספר אורי כהן. "אמא קיבלה את זה אחרת: היא בוכה, אבל מדברת על נחמיה. אבא היה בן 57 כשזה קרה, צעיר ממני היום בשנה; האסון הזה גמר אותו". מאז הפסיק האב לעבוד וסירב להיכנס לדירת המשפחה. ההורים עברו לדירה בבית הכרם, שם חיה האם עד היום.

משפחת כהן לא לקחה חלק באופוריה שאחרי מלחמת ששת הימים. "הצטערתי שנחמיה לא זכה לראות את הכר' תל", אומרת יהודית קסטל, "אבל בעיקר כעסתי על החגיגות, על ההמונים שהתנפלו על החנויות בעזה כדי לקנות חרסיות".

לאחר המלחמה נפתח בשכונת אבירטור בית נחמיה. אנשי הסיירת שיפצו בית נטוש ומאז פועלים בו חוגים לבני נוער. צ'יטה כהן נדהם לגלות את הבניין שבו בחרו. זה היה המקום האחרון שבו ראה את אחיו; ביום העצמאות, לפני המלחמה, שימש הבית כמיפקדה של נחמיה, שהפלור' גה שלו הוצבה בשכונה. בטקס הפתיחה ניגש מנהל "בית חינוך" ללחוץ את ידה של האם. צ'יטה התנפל עליו בצע' קות: "שכתם שורקתם אותו מהתיכון? אתם השפלתם וכמעט גמרתם אותו".

בתום הטקס אמר יצחק רבין: אם ייצא מהבית הזה עוד נחמיה, עשינו את שלנו. רבים מבוגרי חוגי הסיירות של בית נחמיה אכן התגייסו ליחידות מובחרות. אחדים מהם נהרגו במלחמת יום הכיפורים ובלבנון. לסיירת מטכ"ל התגייס גם בן משפחתו. בגיבוש וזהו אותו המדריכים המ' בוגרים יותר. במשפחה אומרים שמבחינה חיצונית הוא העתק מדויק של נחמיה.

מ

ה היה קורה לנחמיה כהן לולא נהרג בעלי מוני טאר? הוא ודאי היה ממשיך בצבא, נעשה אלוף, אומר אורי כהן. אולי היה נכנס אחר כך לאפיק פוליטי. אלה כהן, אשתו של צ'יטה, מתקשה לראות את גיסה כג' נרל. "לא היתה לו הערצה לטקסים, למדים, למסדרים. קשה לי לתאר אותו שופט חייל ל-35 יום בכלא או יושב ליד שולחן ומסיק מסקנות ממודיעין שהביאו אנשים אחד רים". אהוד ברק מעריך ש"הוא היה מגיע רחוק. הוא לא היה מהנדרחים, אבל לכל מקום שבא, הכירו בערכו". צבי בר: "אם ברק היה רמטכ"ל, אז נחמיה בוודאי התאים". ההשוואה עם ברק, וגם שאלת היחס אליו, חוזרות בכל השיחות. הקרירות של השניים היו כרוכות זו בזו עד מותו של נחמיה. יהודית קסטל, שכבר שנים מצביעה לליכוד, מאוכזבת מברק: "תראה איך הוא דרס את פרס". אורי כהן "זוכר לו מאוד לטובה את התקופה עם נחמיה. היתה לו קריירה מזהירה אחר כך. מצד שני, הייתי מצפה שיצליח היום יותר, לאור יכולתו שלו".

נאוה ברק, אז נאוה כהן, הכירה את נחמיה כהן בעת שירותו בסיירת מטכ"ל. אחותו, יהודית קסטל, זוכרת שנחמיה "היה מבלה אצלי שעות, נשכב על הרצפה במטבח ומדבר עם נאוה בטלפון, כי להורים שלי עוד לא היה אז מכשיר". אנשים שהכירו את השניים אומרים ש"הם היו מאוד מיוחדים. נחמיה חיזר אחריה, מאוד בע' דינות, אבל היא לא היתה החברה שלו".

ברק מאשרת רק ש"היתה בינינו ירידות מאוד עמוקה. הכרתי את נחמיה עוד לפני שהכרתי את אהוד", היא מס' פרת. "הייתי חיילת במודיעין ואיכשהו יצא לנו להיפגש במהלך השירות. הוא לא היה אופייני ליחידה, כי היה צנוע וסגור יותר, רגיש וביישן. הוא לא עשה הצגות או הפגנות כזה, אבל היה בטוח מאוד ביכולתו. המפגש אתו מאוד הרשים אותי; מין פילוסוף קטן, מאוד רציני, שקרא הרבה ספרים. הוא לקח אותי אליו הביתה. אני זוכרת שהיה מאוד קשור להורים שלו וגם לאחיינים.

"במלחמת ששת הימים בדיוק השתחררתי, אבל הייתי במילואים ביחידה. אני זוכרת שכאשר הגיעה הידיעה על מותו, היא הכתה אותנו בהלם. נחמיה היה ממש נערץ וזה לנו טעם של חמצצה - על כך שבצעל לא הספיק הרבה. זמן קצר אחרי שנהרג קיבלתי גלויה שכתב לי ממש לפני שהחלה המלחמה. זה היה מרגש; אני זוכרת שהוא כתב שמוכרח להיות טוב. אנהנו במין מערבולת כזאת, אבל מישהו בשמים מוכרח לשנות את הדברים לטובתנו. שמרתי את הגלויה הזאת כל השנים.

"בשנים הראשונות זו היתה האבידה הכי נוראית שיי' כולתי לחשוב עליה. אחר כך עוד איבדנו המון חברים, אבל דיברתי וחשבתי עליו הרבה. האמת היא שהקשר שלי עם אהוד התהדרך דרך ההנצחה של נחמיה: היינו באים בשבתות לבית נחמיה, כדי לעזור לשפץ את הבית, לשתול רשא ולנקות. שם בעצם הכרתי ממש את אהוד". האם היה נחמיה כהן מצטרף לפתח, אילו נולד פלש' תינאי? אין לי ספק שהוא היה עונה על השאלה הזאת בדיוק כמו ברק, אומר אורי כהן. "אני תמיד אומר שלו היינו במקומם, היינו הופכים את העולם כדי לקבל עז' מאות".

יש בי הרבה אכזבה ותסכול ממה שקורה היום, מוסיף אורי כהן. "אני חושב שהמדינה הזאת היתה צריכה להת' נהל אחרת, אבל אינני מעורב פוליטית. אני היום הכי סגור שאפשר, בקושי עוקב אחרי החדשות. לנחמיה היתה אמונה שלמה באידיאלים, בהקרבה. היום, באווירה שיש בה כל כך הרבה ציניות, אנוכיות, תועלתנות - יש לי תחושה של בזבוז, כאילו מי שנהרג היה קצת פראייר".

10. 8. 67

תשובת קורט גומברג

קורט גומברג, אתה יודע את המעשה הזה, ואת
העניין הזה של התעוררות המערכת הכלכלית
במקרה של מלחמה, ואת המעשה הזה של
התעוררות המערכת הכלכלית בלתי תלוי
המעשה הזה של התעוררות המערכת הכלכלית

את המעשה הזה של התעוררות המערכת הכלכלית
במקרה של מלחמה, ואת המעשה הזה של
התעוררות המערכת הכלכלית בלתי תלוי
המעשה הזה של התעוררות המערכת הכלכלית

המעשה הזה של התעוררות המערכת הכלכלית
במקרה של מלחמה, ואת המעשה הזה של
התעוררות המערכת הכלכלית בלתי תלוי

המעשה הזה של התעוררות המערכת הכלכלית
במקרה של מלחמה, ואת המעשה הזה של
התעוררות המערכת הכלכלית בלתי תלוי

המעשה הזה של התעוררות המערכת הכלכלית
במקרה של מלחמה, ואת המעשה הזה של
התעוררות המערכת הכלכלית בלתי תלוי
המעשה הזה של התעוררות המערכת הכלכלית
במקרה של מלחמה, ואת המעשה הזה של
התעוררות המערכת הכלכלית בלתי תלוי

המעשה הזה של התעוררות המערכת הכלכלית
במקרה של מלחמה, ואת המעשה הזה של
התעוררות המערכת הכלכלית בלתי תלוי
המעשה הזה של התעוררות המערכת הכלכלית
במקרה של מלחמה, ואת המעשה הזה של
התעוררות המערכת הכלכלית בלתי תלוי

המעשה הזה של התעוררות המערכת הכלכלית
במקרה של מלחמה, ואת המעשה הזה של
התעוררות המערכת הכלכלית בלתי תלוי

המעשה הזה של התעוררות המערכת הכלכלית
במקרה של מלחמה, ואת המעשה הזה של
התעוררות המערכת הכלכלית בלתי תלוי

17.9.67

גב' כהן, אם יקרה .

לאחר נפילתו של נחמיה בקרתי בביתכם בירושלים . היה עם לבי
לאמר לך את אשר אני מרגיש לאחר האסון , אך נדמתי לנוכח צערך .

כארבעה חדשים עברו מאז ועתה אזרחי אומץ לפנות אלייך במכתב
זה, להביע בפנייך את רגשותי כלפי נחמיה , ולהצדיע בפני גבורתך .
זכיתי להיות בין מפקדיו של נחמיה ביחידה בה שרת בשנים שלפני
המלחמה . זכות זו היחה מנת חלקם של כל מי שהכירו מקרוב - מפקדיו
פקודיו וחבריו . נחמיה היה אחד המועטים עליהם אוכל לאמר
"אהבתי אותו" . הוא קנה את לבי ולב כל אילו שהכירוהו ביושרו,
בפשטותו וברצינות בה עסק בשליחות שהוטלה עליו . היסודות והדבקות
בבצוע משימותיו , קור רוחו ושיקולו המכובד בשעות של מחת וסכנה,
היו לנו מקור השראה ודוגמא .

פעולותיו של נחמיה אינן נחנות לפרסום בציבור, רק זאת אוכל
לאמר לך - מעטים האנשים שתרמו תרומה כה ממשית לבטחוננו כפי שתרם
בנך נחמיה .

עוד אוכל להוסיף ואולי יתא לך זאת למעט נחמה - נחמיה ידע
ופעל מתוך הכרה מלאה כי מעשהו צודק ונחוץ ובכך מצא עוז לעמוד בפני
(סתירה הנצחית של איש הצבא - השאיפה לשלום וההכנה למלחמה .

יודע אני כי אין נחומים לאסון שפקד אותך ואת בני משפחתך .
רצייתי רק לחאר בפנייך את נחמיה כפי שאנו הכרנו אותו וכפי שישאר
בלב אוהביו .

ק/318725 רס"ן יאירי עוזי

ד . צ . 2498

גוה רום רח' הנשר 18

רמת השרון .

20.11.66

KNK וקאא שלום

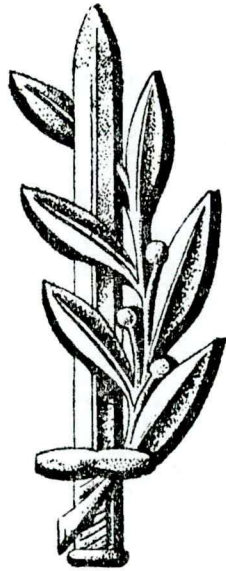
אני מקווה שהמכתב יהיה מספיק ברור ויובן על ידי סניכס

המקרה צע אני מילך גם אני טאן האחים גסורניץ
טאן האבן ברק בה צפיתם (צייך שכל KNK וקאא
כוננים בה יהלכו בניהם) הסק הכל איתנו חייב על קטס
החיות הטוב טענתם יאני, אקטט אט הטוב הקטל
והיטל קניט טובים אהיהם ואחיהם גם יחד
מאתר וכנה איתנו אט או יטנה איתי
ומתקב שנה הנהלכו גא'ם בקויה כומה ואן
הנהיטו אמתאנג בקניה טכאטל - הוולצקיס אהשיג
מטירם ואט טכנאקיס אמתק כלט אמתאט אט טהוא
ארוכים בה איתם נחשיט אהמאטיס מתאיל אט
בה מה שיהא מתקטת הוא מקט טמאעל

צבר לא יקנה אנו כמו טאן קנה עז היום
הואי גמ'ל יחיו סט קניט טאטל

שלום גמ'ל נחמיה

אני נוסע אפליקני הניג, אהמאט - טהאן הוגא

תעודת גמול

מס' אישי 469524 דרגה רסל שם סזן נחמיה חיל חמ"ק

השתתף בקורס קצינים לחילוח אג"מ בסיסי
מהזור אפר' 63

מתאריך 24 אפר' 63 עד תאריך 8 אוג' 63

וסיים אותו בהצלחה

[Handwritten signature]
מפקד בית הספר

8 אוג' 63
תאריך

נ ת מ י ה ז " ל

זה האיש לא למורת נולד,
אלה העינים המאירות, החיוך המבויש,
זו הקומה החסונה והלב הרחב,
זו שובבות הנעורים ושחוקם המשובב,
זו הדממה השוקעה לפתע לרצינות החיים,
לאהבה נולדה, לאהבה יועדה!
אהבת אדם, אהבת רע, אהבת מולדת!

ופתאום... פסקה האהבה,
הוי מורת ארור,
הלא תודה כי טעית הפעם,
מדוע זה צפורניך תשלה בטובים,
בהקורת וורודות של עלם צעיר,
בשתיל החיים תקעה שיניךם
וקיא הוזה על מי החיים.

ארץ יפה, אהב אותה.
המילה "נהדר" רכושו היתה,
עם צאתה חש היית אותה
יוצאת אל המרחב הזוהר
מלטפת כל הר וגבעה,
חוכקה אבן ושיח, עולם ומלואו,
שופעת רוך, אהבה בלי קץ, בלי גבול.
גם הארץ כואבת, חסרה היא אותו.

...

...

זוכר אני אותו, אך האזכור ?

מחשבה מסרידה אומללה.

האזכור איך יחזירו הלכנו

תחת שמי תכלת, בשמש לוחטת,

הזיעה ניגרת, צורבת בעיניים.

הלכנו בלילות ירח קסומים

ובלילות חושך שטופי מטר וסחרופי רוח.

בתדמיל מעיק, הערזי מכביד

והמטרה ללכת, להגיע, להגיע, להגיע !

והוא ? הוא לא הגיע !

הוא לא הגיע ! מה הבל.

אך דמותך הגיע אתנו תמיד.

ליד המדורה, במסע המפרך,

כליל גשם וביום המסין.

אתנו תהיה - כי קשה הפרידה.

הן לא לטורח נוצר !

חברך,

מ ו כ ה ד

לשכת ראש המטה הכללי

ג' ניסן תשכ"ג
28 מרץ 1963
מט-24(1)-790

ציון לשבח

להלן ציון לשבח שניתן על-ידי :

הנני לציין לשבח את:

469524 רב"ט כהן נחמיה

על בצוע למופת של משימה מיוחדת.

ה-נ"ל ביצע מספר פעמים משימה מיוחדת
בתנאים קשים, אשר הרמה להגברת הבטחון.

צבי צור
ראש המטה הכללי

רב-אלוף הכללי

ד' ניסן תשכ"ג
(29 מרץ 63)

ס ד י

לשכת ראש המטה הכללי

מש-24 וי"ג
י' כסלו תשכ"ה
15 נוב' 64

ק/469524 סגן כהן נחמיה, יח' 269

רצוני להביע לך הערכתי הרבה על יכולת הביצוע המעולה
שגילית כמפקד חולית הביצוע של מבצע "עלדג".

בצעתם המשימה בדיקנותו למופת, במהירות וכשרון. כל
אלה בזכות ההכנה המדוקדקת ועבודה צווה מצוינת.

פעולתך זו תרמה תרומה חשובה ביותר להגברת בטחון
המדינה.

רב-אלוף
הכללי

יצחק רבין
ראש המטה

יר/חא

ס ד י

ס ו ד י
א י ש י

לשכת ראש המטה הכללי

מש- 24 3222
כסלו תשכ"ו
9 דצמבר 65

ק/469524 סגן כהן נוזמיה

רצוני להביע לך את הערכתי על אופן בצוע הפקידך במבצע
"כחל" אשר בוצע בליל 2 דצמ' 65.

שמשת במבצע זה כמפקד חוליה אשר עמדה בטניה משימה קשה
ומסובכת. גילית יוזמה בהתגברות על תקלות וארוטיס בלתי צפויים
ופעלה תוך גילוי שיקול דעה, אחריות ודבקות במטרה.

על כך קבל את ברכתי והערכתי.

יצחק רביץ,
ראש המטה הכללי
רב-אלוף הכללי

ס ו ד י

ט ו ד י
א י ש י

לשכת ראש המטה הכללי

מ" - 24 696
י' אדר תשכ"ו
2 מרץ 66

ק/469524 סגן נהן נדמיה

רצוני להביע לך את הערכתי הרבה על הכושר
שבגילה במבצע "נשך" בליל 1-2 מרץ 66.

שמטה מפקד הכוח המבצע במבצע זה ובצעת המוטל
עליך בצורה מופהית.

עמדת גט הפעם בכשימה קשה ומסובכת בצורה ראויה
לשבה.

יצחק דביק,
ראש המטה הכללי
רב-אלוף הכללי

יר/יז

ט ו ד י

סודי
איש

לשכת ראש המטה הכללי

טל. 2950
מש - 24 1241
אדר תשכ"ז
ז' פבר' 67

ק/469524 סגן כהן נחמיה

עם סיום מבצע "ירגזי", רצוני להביע לך אח
מלוא הערכתי על כושר הביצוע שגילית בו.

המשימה בוצעה אחרי השהיות מרובות, שודאי הוסיפו
למתח שהיה קיים ממילא.

עשייתם תפקיד קשה זה, תוך גילויי אחריות, דיוק,
דבקות במטרה ועמדתם במשימה - בהצלחה מלאה.

כמפקד חוליה, הוטלה עליך עיקר המעמסה ונשאח
בה בקרר-רוח, כשרון וללא פגם.

היתה זו הפעם ה-15 שעברת הגבול במסגרת מבצעי
היחידה ופעלת בשטח האויב ללא דופי.

על כך, הנני מציין אותך בזה לשבח.

רב-אלוף
הכללי

יצחק רבין,
ראש המטה

סודי

נשיא מדינת ישראל

ירושלים, ערב יום העצמאות תשכ"ג

469524 רב"ט כהן נחמיה

קבלתי בשמחה את ההודעה, כי במילוי חובתך בצה"ל, גילית
מאמץ יתר על חבריך ביחידה ונכללת ברשימת החיילים המצטיינים לשנת
תשכ"ג.

חובה בעימה היא לי להביע לך בזאת, בפרוס יום העצמאות
החמשה-עשר של מדינתנו, את הערכתי לתרומתך שתרמת להגברת בטחון
ישראל ואזרחיה.

לך בדרכך זו רהיית לדוגמא במילוי חובותיך ותפקידיך
להרמת קרן ישראל ולהבטחת בטחוננו.

בברכת חזק ואמץ

יצחק בן-צבי

נשיא מדינת ישראל

ירושלים, ערב יום העצמאות תשכ"ה

ק/469524 סגן נחמיה כהן

שמחתי לשמוע מפי המפקד שלך, כי במילוי חובתך בצה"ל,
צויינת לטובה ע"י ראש המטה הכללי של צבא ההגנה לישראל ונכללת
ברשימת החיילים המצטיינים לשנת תשכ"ה.

חובה נעימה היא לי להביע לך היום, בפרוס חג העצמאות
השבעה-עשר למדינת ישראל, את הערכתי לתרומתך שתרמת להגברת הבטחון
של המדינה ואזרחיה.

לך בדרכך זו והיית למופת לחבריך במילוי החובות להבטחת
שלום ארצנו ולהרמת קרן ישראל.

בברכת הזק ואמץ

גיאן עזר
זלמן עזר